

Wat is Margriet?

© Margriet Kicks-Ass

Margriet is een Nederlandse variant van Margarita. Het betekent ‘parel’ in het Grieks. Volgens sommigen gaat de oorspronkelijke betekenis echter terug op het Babylonische ‘mâr galliti’, wat ‘dochter van de zee’ of ook ‘kind van het licht’ betekent.

De parel heeft in vele culturen symbolische waarde. Vanwege haar ronde vorm en haar ondoorgroendelijke glans geldt zij als symbool van de eeuwigheid. In Azië symboliseert de parel de schoonheid van de geest, ofwel wijsheid. In China en India wordt zij vanwege haar hardheid en onsljitbaarheid ook gezien als symbool van onsterfelijkheid. Bij de Grieken staat de parel vanwege haar schoonheid voor de liefde. De bloem dankt haar benaming eveneens aan de gelijkenis met de parel. Wijd verbreid is de idee dat parels tranen symboliseren.

De Latijnse naam voor de bloem is ‘Chrysanthemum leucanthemum’ of ‘Leucanthemum vulgare’. Dit staat voor spontane aspiratie van de natuur voor het goddelijke, voor onschuld, bescherming en waarheid. Als je de margriet aan iemand geeft zeg je daarmee: Je maakt me gelukkig. Het symboliseert het zonnetje in huis en er worden eigenschappen als jeugdigheid, zachtmoedigheid, gemoedsrust en rijkdom aan toegekend.

Ik heb lang moeten wennen aan de naam die mij gegeven is. Aanvankelijk vond ik Margriet nogal truttig klinken, misschien vanwege associaties met het koningshuis. Dat ik deze klank toch ben gaan waarderen heeft direct te maken met mijn groeiende interesse voor de natuur. De wit met gele bloem heeft een eenvoudige, desondanks krachtige uitstraling. Het is een succesvol ontwerp met een kleurencombinatie die overal terug te vinden is in bijvoorbeeld het madeliefje, vogelmuur en de boterbloem (als deze witte bloembladeren had gehad).

De Nederlandse variant is moeilijk uit te spreken voor anderstaligen, hoewel vele landen hun eigen versies kennen: marguerite, Gänseblümchen, daisy, papatya, margarida, margherita, rombid, μαργαρίτα, margaréta, мапрарет, margrietă, gléckwënsch, stokrotka, margarida, pãrãluțe, khanya, margarita, sedmikráska, margrit, маргарытка en ukuxhamla.

Ik heb mij weleens afgevraagd of een karakter zich naar een naam kan vormen. In de ‘Cratylus’, een kleinere dialoog die handelt over de etymologie van namen, beargumenteert Socrates dat de naam van een man zijn aard bepaalt – een opvatting die later Sternes Tristram Shandy zou inspireren. Socrates vindt in de naam Agamemnon aanwijzingen voor het feit dat deze ‘bewonderenswaardig (agastos) was in zijn op-zijn-post-blijven (epimonè)’.

Zou het luisteren naar een bepaalde klank zijn weerslag kunnen hebben in iemands persoonlijkheid? Een eenvoudig onderzoek zou hierover uitsluitsel kunnen geven. Bijvoorbeeld door een oproep voor gelijknamigen te plaatsen, met als onderzoeksvraag in hoeverre de ondervraagde zich in de symbolische eigenschappen van zijn of haar naam herkent. Bloemennamen lenen zich daar waarschijnlijk erg goed voor. Merkwaardig genoeg ken ik geen jongensnamen in deze categorie.

Indianen krijgen in de loop van hun leven een nieuwe naam. Bijvoorbeeld ‘Zittende Stier’, ‘Rode Wolk’ of ‘Blauwe Donder’. Vaak heeft deze naam te maken met een persoonlijke eigenschap, een gebeurtenis in het leven, of een verschijnsel in de natuur.

Ik zou ervoor pleiten dit voor iedereen in te voeren. Wat zegt een familienaam van honderden jaren geleden immers over jou? Als het ons lukt om over onze familietrots heen te stappen, zijn we bovendien verlost van het drama van de ‘uitstervende familietak’. Waarom zou je ook een naam dragen die hooguit iets over je afkomst zegt?